

LA MIRADA DEL BISBE

Ni censura ni submissió

Vivim temps complexos, amb tensions culturals i polítiques que sovint es tradueixen en discursos excloents. En aquest context, l'Església, com tants altres actors socials, es troba interpel·lada. A vegades, quan la seva veu —que sovint és plural— o la seva acció no s'ajusten a determinades visions de la societat, se'n qüestiona la presència pública. I això ens convida a una reflexió serena però necessària.

No som una ONG ni hem de semblar una extensió de cap poder polític o ideològic. Som una comunitat de fe plural, cridada a servir, a acollir, integrar i a anunciar l'Evangeli de la vida i de la pau.

La nostra història ens ha ensenyat la importància de l'autocrítica, de l'escolta i del diàleg sincer amb altres visions i creences. No aspirem a tenir privilegis ni a imposar res a ningú, però sí que demanem poder contribuir, com qualsevol altra entitat, al bé comú amb llibertat i respecte.

Una societat democràtica i madura no és la que homogeneïtza ni exclou, sinó la que sap integrar les diferències. La que reconeix en cada institució, col·lectiu i persona un valor a aportar. I això val tant per a l'àmbit social com per al religiós. Em preocupa veure créixer actituds extremes o excloents que, des de posicions ideo-

FOTO: CAMPANERS DE LA CATEDRAL

lògiques (polítiques), coincideixen a voler censurar o limitar la pluralitat i el diàleg.

La llibertat veritable no consisteix a imposar una sola visió del món, sinó a obrir espais on tots

puguem expressar-nos i aportar. Especialment cal tenir present el rostre dels més vulnerables: ells han de ser sempre el centre de la nostra acció i de la nostra mirada. La civilització és això, tenir cura dels altres.

Arran de esdeveniments que han tingut lloc el mes de juliol dins i fora de Catalunya, cal preguntar-se si no estem entrant en una dinàmica subtil de censura laicista o de colonització ideològica de les creences religioses.

La convivència democràtica no s'assoleix suprimint la diferència, sinó aprenent a conviure-hi. I això inclou la veu i l'acció tant de l'Església com d'altres confessions religioses, amb les seves conviccions i els seus límits, però també amb la seva voluntat sincera de servir i construir plegats allò que torno a recordar: el bé comú.

Solem dir sovint que a l'Església hi cap tothom, però i als nostres carrers i places? Ho volem viure així no només dins dels nostres temples, sinó també als carrers i a les places de les nostres ciutats i pobles.

† **Xabier Gómez García**

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Parada i fonda

Situats a l'era preindustrial, fent un trajecte de camí pels camins polsosos en una tartana arrossegada per dos cavalls. Quan el sol és més alt, és necessitat: parada i glop. Prosseguim. Quan el dia declina i ens manca la llum: parada i fonda. Tot a punt a l'hostal per refer-nos del camí. Com s'espera aquest crit que atura els animals. Dos moviments imprescindibles per a no defallir en la travessa.

D'igual manera, en el camí de la vida és necessitat: la parada. Un moment assenyalat on el temps es para i l'espai queda aturat, deixem d'estar en moviment nosaltres i els segons del rellotge. Estem massa acostumats a no deixar temps per a no fer res. Aquesta necessitat de tenir temps mort s'ha agreujat amb l'ús desenfrenat dels dispositius

mòbils. Desconnectar de les màquines costa molt més que desconnectar de la vida. Podem aturar-nos però no podem deixar d'utilitzar el mòbil. Sembla com si moure els dits sobre les pantalles no cansi. Però ens consumim mentalment i, sobretot, espiritualment. És per això, que la parada cristiana ha d'anar més enllà que aturar-se i deixar de fer.

La fonda que complementa la parada és el secret per aprofitar l'una i l'altra necessitat. Per això, en la vida del cristià és imprescindible, més encara, una obligació, el temps de recés. Aquell moment sagrat que fem, no pel nostre compte, sinó imitant el mestre Jesús. Quan s'allunyava del grupet d'amics.

Quan encara era fosc, pujava a la muntanya, i en el silenci i la solitud es mantenia en la presència del Pare. Aquell temps i aquell espai sagrat on el Pare i el Fill eren u.

No podem prescindir de l'estada personal amb Déu. Abans que tu vulguis estar amb Déu, és Déu que vol estar amb tu per comunicar-se i fer-te arribar el seu amor. Déu et vol fer saber que t'estima i necessita del teu silenci per arribar a tu. Un recés ben fet és una obra d'art que va més enllà de dedicar uns minuts, unes hores o uns dies a Déu. El recés com a mètode no és introspecció, sinó relació. No és aïllament sinó trobament amb Aquell que és en mi. Si

no el trobo a Ell, no em trobo a mi. Quan Ell trenca el meu silenci començo a percebre qui soc i on soc. Quan entrelligo les meves paraules en la meua pregària personal amb la Paraula amb la que m'alimenta el Senyor, la seva Bona Notícia, és quan aprofito la Fonda.

Estar a recés o a redós de Déu és l'acció imprescindible per a la conversió. En el silenci interior, els textos bíblics que vagi assaborint m'aproparan tant a Déu que rebré el regal del seu Esperit i serà possible tenir Déu amb mi i serà possible tornar a començar a caminar.

Quan ens fem el gran regal d'un recés ens haurem avançat de cop a l'objectiu final del camí: estar amb el Senyor.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LA MIRADA DEL OBISPO

Ni censura
ni sumisión

Vivimos tiempos complejos, con tensiones culturales y políticas que a menudo se traducen en discursos excluyentes. En este contexto, la Iglesia, como tantos otros actores sociales, se ve interpelada. A veces, cuando su voz —que a menudo es plural— o su acción no se ajustan a determinadas visiones de la sociedad, se cuestiona su presencia pública. Y esto nos invita a una reflexión serena pero necesaria.

No somos una ONG ni debemos parecer una extensión de ningún poder político o ideológico. Somos una comunidad de fe plural, llamada a servir, acoger, integrar y anunciar el Evangelio de la vida y de la paz.

Nuestra historia nos ha enseñado la importancia de la autocrítica, de la escucha y del diálogo sincero con otras visiones y creencias. No aspiramos a tener privilegios ni a imponer nada a nadie, pero sí pedimos poder contribuir, como cualquier otra entidad, al bien común con libertad y respeto.

Una sociedad democrática y madura no es la que homogeneiza ni excluye, sino la que sabe integrar las diferencias. La que reconoce en cada institución, colectivo y persona un valor que aporta. Y esto vale tanto para el ámbito social como para el religioso. Me preocupa ver crecer actitudes extremas o excluyentes que, desde posiciones políticas, coinciden en querer censurar o limitar la pluralidad y el diálogo.

La verdadera libertad no consiste en imponer una sola visión del mundo, sino en abrir espacios donde todos podamos expresarnos y aportar. Especialmente hay que tener presente el rostro de los más vulnerables: ellos deben ser siempre el centro de nuestra acción y de nuestra mirada. Eso es la civilización: cuidar de los demás.

A raíz de acontecimientos ocurridos en el mes de julio dentro y fuera de Cataluña, cabe preguntarse si no estamos entrando en una dinámica sutil de censura laicista o de colonización ideológica de las creencias religiosas.

La convivencia democrática no se alcanza suprimiendo la diferencia, sino aprendiendo a convivir con ella. Y eso incluye la voz y la acción tanto de la Iglesia como de otras confesiones religiosas, con sus convicciones y sus límites, pero también con su sincera voluntad de servir y construir juntos eso que quiero volver a recordar: el bien común.

Solemos decir que en la Iglesia cabe todo el mundo, pero ¿y en nuestras calles y plazas? Lo queremos vivir así no solo dentro de nuestros templos, sino también en las calles y plazas de nuestras ciudades y pueblos.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

El canvi climàtic mata

L'equip diocesà de Pastoral Obrera i de la Taula d'Interculturalitat i Migracions ha fet una reflexió sobre les greus conseqüències que està provocant el canvi climàtic a casa nostra després de diverses morts com a conseqüència de la calor i els incendis forestals.

«El canvi climàtic mata», diu Mercè Solé, membre de la Pastoral Obrera, «i la prova són les morts de dues veïnes d'Agramunt (Urgell) i una treballadora

del servei de neteja de Barcelona a conseqüència de la calor extrema d'aquest inici d'estiu. A més, dos bombers van resultar ferits en els greus incendis de la Segarra».

Aquestes tres morts se sumen a les trenta-vuit persones que des de l'1 de gener al 31 de maig d'aquest any han mort per accident laboral segons dades de la Generalitat. Per a Solé, aquestes morts no són una xifra que cal assumir amb resignació sinó una responsabilitat de tots plegats. Davant del canvi climàtic cal actuar a nivell global però també a nivell local. La societat ha d'estar preparada per actuar davant episodis cada vegada més freqüents d'inundacions, calor extrema o vents huracanats.

Com a cristians, què hem de fer?

Hi ha diverses formes d'actuar. A través de la pregària; la del treball per evitar els accidents de treball i les malalties professionals; la del compromís en el treball polític i social per tal d'evitar l'escalfament global i tenir cura de la Casa Comuna i, per últim, la de la solidaritat amb les persones en situació de vulnerabilitat.

Vida Creixent amb la gent gran

El proper 27 de juliol tindrà lloc la V Jornada Mundial dels Avis i la Gent Gran amb el lema «Feliç qui no veu esvaïr-se la seva esperança», un lema que va escollir el papa Francesc.

Enguany, aquesta jornada pren una rellevància especial dins el Jubileu de l'Esperança i vol ser una oportunitat per a reflexionar sobre la presència dels avis i àvies, de la gent gran, i per convertir-se en signe d'esperança per a cada família i comunitats eclesials.

La Comissió Interdiocesana de Vida Creixent, que aplega els deu bisbats de Catalunya, Mallorca, Menorca i Andorra, és molt sensible a la transmissió dels valors cristians de la gent gran. En aquest sentit, el títol del llibre-temari que van treballar tots els grups el curs 2023-2024 va ser: *Aliança entre generacions*. El curs que tot just ha acabat, el 2024-2025, s'ha treballat: *Créixer* i el proper curs 2025-2026 el títol del tema serà *Sou la llum del món*.

D'altra banda, el passat 12 de juny va tenir lloc al Monestir de Poblet la 37a Trobada Interdiocesana de Vida Creixent on es van aplegar 650 persones a

l'Eucaristia i al posterior dinar al pavelló esportiu de Vimbodí-Poblet.

Enric d'Ossó Ollé
Coordinador de Vida Creixent

La importància de l'espiritualitat en les cures pal·liatives

El delegat de la Pastoral de la Salut del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, Mn. Xavier Sobrevia, és assessor del programa per a l'Atenció Integral a Persones amb Malalties Avançades de la Fundació "la Caixa" i ha participat en un reportatge en què s'aborden les necessitats espirituals que hi ha al final de la vida.

El reportatge està centrat en el testimoni de diversos pacients amb malalties avançades de la unitat de cures pal·liatives San Camilo de Tres Cantos (Madrid). Es tracta d'un acompanyament que complementa l'atenció sanitària. També hi ha tres professionals vinculats al programa per a l'Atenció Integral a Persones amb Malalties Avançades de la Fundació "la Caixa" que reflexionen sobre el valor que adquireix la dimen-

FOTO: ÁNGEL GALO - FUNDACIÓN "LA CAIXA"

sió espiritual en un moment tan delicat.

En aquest sentit, Mn. Xavier Sobrevia explica que «si durant la vida, per a moltes persones la dimensió espiritual i religiosa té una gran importàn-

cia, quan s'apropa el final encara adquireix més valor perquè ajuda a reconciliar-se i a respondre preguntes, i aporta esperança en el futur, després de la mort». «S'ajuda a morir amb més pau», assenyala Mn. Sobrevia.

La Fundació "la Caixa" té present la gran diversitat de perspectives des de les quals s'aborda l'espiritualitat. Per ajudar que els professionals puguin donar suport a les persones que atenen tenint en compte tota aquesta diversitat, posa a la seva disposició la guia **Atenció religiosa al final de la vida. Coneixements útils sobre creences i conviccions**, que exposa les claus de més d'una dotzena de confessions diferents i de les seves aproximacions a la mort.

Per a Xavier Sobrevia, que va coordinar l'elaboració, aquest document «explica els aspectes més importants que poden afavorir el vincle i millorar la qualitat de l'atenció del professional de la salut, buscant sempre donar més benestar i pau al pacient». La guia inclou «recursos que poden tenir un valor important per reconfortar la persona malalta i que poden ser de gran ajuda per al professional». És vital que el professional tingui uns coneixements bàsics de la religió del pacient quan sabem que aquestes creences són importants per a ell i l'ajuden a viure millor», defensa l'expert.

La catequesi en camí sinodal

El 4 i 5 de juliol han tingut lloc les XXIV Jornades de Formació de Responsables de Catequesi, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi a la Salle Bonanova, a Barcelona.

Amb el títol **La catequesi en camí sinodal**, les diferents ponències i tallers van versar sobre el que representa l'estil sinodal en la Catequesi tant de la iniciació cristiana com en la que es realitza amb adults i joves en les comunitats on desenvolupem la nostra tasca.

En resum, podem dir que es va ressaltar la importància de prendre consciència com a catequistes del nostre paper com agent que des de l'Església, dins de l'Església i des de l'Església duem a terme la missió que va adreçada a infants, joves i adults, de la implicació necessària de tota la comunitat en la catequesi, de l'estil sinodal que ha d'impregnar la nostra missió i de l'Eucaristia com a font i cim de la sinodalitat.

La participació de catequistes va ser d'unes 80 persones i la representació de catequistes de la nostra diòcesi va ser de 12 catequistes responsables de la catequesi a les nostres parròquies.

Aquestes formacions on ens trobem catequistes d'arreu del país, on ens formem, preguem junts i compartim experiència, representen no només un creixement en la fe sinó que són un esperó per a seguir amb il·lusió i esperança la vocació a la qual hem estat cridats amb fidelitat a Crist i a la seva Església.

Isabel Campmany
Delegada de Catequesi

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)
[Ex 14,5-18 / Sl: Ex 15 / Mt 12,38-42].
Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619),
prev. caputxí i dr. de l'Església; sant Dani-
niel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxe-
des. vg.

22. □ Dimarts [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeb-la de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Dimecres [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia, 1303 - Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i patrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.: santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Dijos [Ex 13,1-2.9-11.16-20b / Sl: Dn 3 / Mt 19,10-17]. Urgell: ■ Josep Sala i Picó, prev. i companys. mrs. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar,

Maria-Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadalaiaara.

25. ■ Divendres [Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,1-2.24) / SI 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Bet-saida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya: santa Valentina. vg. i mr.

26. □ Dissabte [Ex 24,3-8 / Sl 49 / Mt 13,24-30]. Sants Joaquim i Anna.

parets de la Benaurada Verge Maria (tradició iniciada s. II).

27. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.). [Gn 18, 20-32 / Sl 137 / Col 2,12-14 / Lc 11, 1-13]. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Martoró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.

Diumenge XVI de durant l'any (C)

COMENTARI

«La part que Maria ha escollit és la millor»

Què és més important escoltar la Paraula de Jesús o servir els germans? No es tracta d'una oposició sinó d'una complementarietat. L'evangelí ens presenta Marta *molt atrafegada per obsequiar* el Senyor, una actitud perfectament comprensible i una Maria *assegada als peus del Senyor, que escoltava la seva paraula*. Però Marta està neguitosa de tal manera que protesta a Jesús: *Senyor, no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi*. Recordem que aquesta escena ve després de la paràbola del bon samarità que ens ensenyava a estimar i a servir el pròxim. Semblaria, doncs, que Marta tindria raó. Però també diu el text que Marta *estava molt atrafegada*: li caldrà una mica més de calma. Per això Jesús li diu: *Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor i no li serà pas presa*. Escoltar la Paraula de Deu està per damunt de qualsevol altre interès; ja vindrà després el servei que farem amb més calma i amb més pau interior. El primer servei és escoltar el Mestre abans que proveir a les seves necessitats físiques. Evidentment Maria després haurà d'ajudar la seva germana. No hi ha oposició entre acció i contemplació sinó que el començament absolut de la vida de tot creient és escoltar la paraula de Jesús. Aquesta actitud de servei la veiem en la primera lectura quan Abraham obsequia *tres homes que veïen aturats davant d'ell*. Diu clarament el text: *Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví...* És l'actitud de servir els germans, és fer de Marta. Però el servei no és només material; per això Pau pot afirmar: *Jo soc servidor d'aquesta Església per dur a terme en vosaltres les promeses de Déu*. Així —diu— *continuo en la meva pròpia carn allò que encara falta als sofriments de Crist en bé del seu cos que és l'Església*. Aquest és el servei de Pau a l'Església. Hem de ser Maria i Marta: escoltar el Senyor per a després poder servir-lo millor en els nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.» Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

► Salm responsorial (14)

R. *Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?*

Qui podrà viure a la muntanya sagrada? / El qui obra honradament / i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, / ni carrega a ningú res infamant, / compten poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així mai no caurà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo soc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 10,38-42)

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acolli una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atrafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

► Lectura del libro del Gènesis (Gén 18,1-10a)

En aquellos días, el Señor se apareció a Abrahán junto a la encina de Mambré, mientras él estaba sentado a la puerta de la tienda, en lo más caluroso del día. Alzó la vista y vio tres hombres frente a él. Al verlos, corrió a su encuentro desde la puerta de la tienda, se postró en tierra y dijo: «Señor mío, si he alcanzado tu favor, no pases de largo junto a tu siervo. Haré que traigan agua para que os lavéis los pies y descanséis junto al árbol. Mientras, traeré un bocado de pan para que recobréis fuerzas antes de seguir, ya que habéis pasado junto a la casa de vuestro siervo». Contestaron: «Bien, haz lo que dices.»

Abrahán entró corriendo en la tienda donde estaba Sara y le dijo: «Aprisa, prepara tres cuartillos de flor de harina, amásalos y haz unas tortas». Abrahán corrió enseguida a la vacada, escogió un ternero hermoso y se lo dio a un criado para que lo guisase de inmediato. Tomó también cuajada, leche y el ternero guisado y se lo sirvió. Mientras él estaba bajo el árbol, ellos comían. Después le dijeron: «¿Dónde está Sara, tu mujer?». Contestó: «Aquí, en la tienda». Y uno añadió: «Cuando yo vuelva a verte, dentro del tiempo de costumbre Sara habrá tenido un hijo».

► Salmo responsorial (14)

R. *Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?*

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino. / El que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente. / El que así obra nunca fallará. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,24-28)

Hermanos:

Ahora me alegro de mis sufrimientos por vosotros: así completo en mi carne lo que falta a los padecimientos de Cristo, en favor de su cuerpo que es la Iglesia, de la cual Dios me ha nombrado servidor, conforme al encargo que me ha sido encomendado en orden a vosotros: llevar a plenitud la palabra de Dios, el misterio escondido desde siglos y generaciones y revelado ahora a sus santos, a quienes Dios ha querido dar a conocer cuál es la riqueza de la gloria de este misterio entre los gentiles, que es Cristo en vosotros, la esperanza de la gloria.

Nosotros anunciamos a ese Cristo; amonestamos a todos, enseñamos a todos, con todos los recursos de la sabiduría, para presentarlos a todos perfectos en Cristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,38-42)

En aquel tiempo, entró Jesús en una aldea, y una mujer llamada Marta lo recibió en su casa. Esta tenía una hermana llamada María, que, sentada junto a los pies del Señor, escuchaba su palabra. Marta, en cambio, andaba muy afanada con los muchos servicios; hasta que, acercándose, dijo: «Señor, ¿no te importa que mi hermana me haya dejado sola para servir? Dile que me eche una mano». Respondiendo, le dijo el Señor: «Marta, Marta, andas inquieta y preocupada con muchas cosas; solo una es necesaria. María, pues, ha escogido la parte mejor, y no le será quitada».